

מסורת הש"ס

(א) לקמן קרא, **(ב)** שנת כ: גיטין מח, **(ג)** לעיל פנ: [ומעלה ז: (ד) ע' בטרטוטא וע' ז"ק, (ה) ת"כ וירקא גרבה פ"ה ה"ו ופ"ז ה"ג, (ו) לקמן קד, (ז) ועי' מולין י, ד"ה ממסמם ליה בפרתא ועי' גרש"ן, (ח) מעילה ז, (ט) תוספאה וזבחים ריש פ"ט, (י) תוספ' שם ה"ד, (י"ב) ע' ז"ק.

מוסף רש"י

השוחט עוף בפנים. פסול וטוב איט ראי בפנים לשיק פטור על העלאתו בחוץ, ואם תאמר והלא כל העולין בחוץ נפסלין ביטלמא, וכן השוחט בחוץ פסול הוא וחיובין על גובה העלאתו, האם תחננה דריש אבל לענין שאר פסולין מתקבל בפנים בעיקן (דקטן קרא): שוהשלן לפני זריקת דמין. לא וכוונתו לנמנח, שזריקת דמין שלטון ופסולתן לחלק גובה לענין מעילה, מה שאין כן בקדשי קדשים שכן מתחילתן לגבה אבל לאחרי' וזריקת דמים ית מעילה באימוריין, נפקאין לן כהן מעילה אפילו באימוריין, דמנחא תנור"י קדשי ה' המזבחים לשם, וילא קדשים קלים אבל לאחרי' וזריקת דמים ית מעילה באימוריין, נפקאין לן כהן מדמכין וכל חלל לה' לזבות אימורי קדשים קלים וזריקת דמים לעילה (ועי' אגב: ענינו להחיות עלה מובח. דקלטן מנחה, דמין דער גופא הוא כי הדר חריק הדם לאחר העלאת אימורין הוא וזריקת וכל ירדו (מעילה ז:).

שיטה מקובצת

ובזה דחה דאם בא לזרוק ב"ו. לטיל פ"י ועולה תאמר לא ירדו אפי' ל"י יהודה (והכ"י) [והכלל] משמע לכאורה דלפניו דר"ש קאמר מתשריין עוף נמשך דמה דלא חילתא דרי' הא תמר לא נשך דמה ירדו, מיהו ויל' דשריין שפיר אפ"ל דרי' וז"ק מדרש' שמעך לרי' ואלתנא דרי' שריין שפיר כח"ס וחק' לרי' דמי דעך כולן לא קאמר ר"י ירדו אלא בנשך דמה אבל הכא דיש בידו לזרוק לא דחק לט' לומר דלפניו דלא בגחל דחזין דלפניו, ועוד דלא דמי כלל למנחי' דהאם אין בידו לזרוק והכא ידן בידו לזנוק, וזה דלמנחה מיימי נשך דמה היינו משום דעיי' למשך דמין שפיר אפ"ל דרי' וז"ק מיהי' שמעך לרי' כדרי': וברורין שבדעין. פ"י אבל מחזיקין אבר לא, וכן כל מום מנוח משום הקריבוהו לא לפתך: תדור"ה ונאי קפ"ל ב"ו ופ"ש ח"ד חיים. לטון מוה"ס, ומפרש הרי"ר חיים דהא דקאמר דלחן הפשט ונמוח היינו היכא שזריה לנטה וטוב לא יעלה על המנח להפשט, אבל אם שחטה בראש המנח כ"ע, לא פליגי דפשיטתה במקומה קודם שחרר אם ירנא, והשחט ניחא לגופיה דמתני' אז יא לא דאוקומנא בספולין ור"ס יז אמתת כפלתא בכשרים דהאי רישא וסיפא ניחא וזאע"ג דכנהא דתני סיפא אס עלמה חזר מדר לנח שוט חזרות ולא כהא דקאמר יפשיטנה כיון דבכשרים מיידי (דבכלל) [ובכלל] ירדה מיידי, מ"מ איכא למימר דתני סיפא לגלויי רישא וברשא איכא חזרות לאשמועינן בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים, אלא אי אמתת רישא נפסולים סיפא ע"כ בכשרים דאי נפסולין בת הפשט ונמוח הוי, וא"כ סיפא מתי אמת לאשמועינן דהא לאו לגלויי לנישא אחיל, אלא ע"כ אמת לאשמועינן דאם שחטה בראש המנח (ואפ"י) אם ירדה יעלה ויפשיטנה דלפניו לא הוי כסיפא שוט חזרות, ושיך שפיר השחט הנחא:

המזבח מקדש

לא סהא פחותה משוחט בחוץ ומעלה אוסה בחוץ. דקי"ל בהשוחט (לקמן דף קו.) **דחייב על שחיטתה ועל עלייתה: השוחט עוף קדשים בפנים והעלהו בחוץ פטור**. על העלייתה **י** דאינו מתקבל בפנים אלא מלוק: **שחטו בחוץ והעלהו בחוץ חייב**. על שמיהן דהשוחט עוף קדשים

בחוץ חייב דליתרבי מאלו אשר ישחט

בפ' השוחט (שם דף קו.) וכל העלהו

בחוץ חייב דמרבצין בהשוחט (שם) לענין

העלאת כל הנשחטין **א** דכי היכי דחייב

על שחיטתן חייב על העלאתן דכתיב

ואליהם תאמר לערב פרשיות: ואמאי.

השוחטו בפנים והעלהו בחוץ פטור

נימא לא תהא פחותה כו': **מיקטל**

קטליה. לא **ב** שייכא שחיטה בפנים

כלל לא בחולין ולא בקדשים אבל שחיטת

לילה שחיטה היא בחולין הלכך בקדשים

שחיטה פסולה היא קרייה: **שנשפך**

דמה. לא תרד בהשר אס עלה. וקא ס"ד

קדשי קדשים שכן מתחילתן לגבה

ואמאי (דקטן קרא): שוהשלן לפני

נשך דמה דהוי עליית בשר לפני זריקה

דהא אין כחן זריקה וגריעא משאר

עולין לפני זריקה דהאם אס באל לזרוק

יש לו מה לזרוק והכא אס באל לזרוק

אין לו מה לזרוק ואפ"ה לא תרד וכ"ש

היכא **ג** דלא נשפך: **סרגמא אקדשי**

קדשים. פירוט **ד** המשנה הזאת בקדשי

קדשים שקדושת הגוף עליהן לפני

זריקה **ה** **והרי פסח**. שמיני בזה דקמתי

סיפא **ו** **והפסח והחטאת כו' וקס"ד**

דאפסולי דקמתי ברישא נמי קאי כגון

אם נשפך דמו או יאל: סרגמא אשלא

נשמו. פסח לא תנא ליה אלא אפסולא

דשלא לשמו דקמתי בזה ששחטן שלא

לשמן **ז**: הכי גרסינן פטן **וכולן שעלו**

חיין לגבי מנח ירדו **הא שחוטין לא**

ירדו מאי לאו לא שנה קדשי קדשים ל"ש

קדשים קלים לא הא שחוטין מהן ירדו

ומהן לא ירדו והא כולן קפני כולן

אחיין פשיטא לעולם אחיין וברוקין

שבעין כו': פטן וכולן שעלו חיין.

קא סלקא דעמך **י** הא כולן אכל קדשים

קאמר ואכשרין **יח** קאי ולא אפסולין

דמתי ברישא קאי דלא שייך **יז** בזה חיין

דבכל הפסולין הנזכרים בזה עלו לא

ירדו אין בהן פסול ממיהם הלכך אכשרין

קאי והאי כולן ע"כ כל **יב** הקדשים

קאמר לא שנה קדשי קדשים ולא שנה קדשים קלים ואכשרין

לא סימא הא שחוטין כולן לא ירדו אלא אימא הא שחוטין יש מהן ירדו ויש מהן לא ירדו.

מאי לאו דאוקיא דהא שחוטין לא ירדו נמי קאי: **כולן משום חיין**. נקט לה למימר דירדו דלין מנח מקדש חיין: **פשיטא**. דירדו **בא** דהא

חוזרין ועולין לאחר שחיטה הואיל ובכשרין קיימי **בא**: **לעולם אחיין**. נקט כולן ולאשמועינן דירדו ובדוקין שבעין אינטריך לאשמועינן

שפסולין ממיהם וכי מחמתין להו תו לא מסקי **בב** דקי"ל (לעיל דף פד.) בפסולין כשם שאם עלו לא ירדו כך אם ירדו לא יעלו ואפ"י הכי ירדו

דלין מנח מקדש חיים: **ואלינא דר"ע**. נקט לה דאמר במתניתין בעלי מומין אס עלו לא ירדו ומוקמינן לה לקמן [ע"כ] בדוקין שבעין ואשמועינן

מתניתין עלו חיים ירדו הא שחוטין לא ירדו: **ונסח אוסה**. אמרינן **בב** במזרת כהנים כשרה ולא פסולה שאם נפסלה קודם הפשט שורפה

בעזרה **בב** והא נמי בראש המנח נהי דלא תרד דקדשה מנח מיהו לא בעי הפשט ונמוח: **סיפא דמנחי' אסאן לגשרים **בא****, והכי קאמר

וכן עולה חיה כשרה שעלתה כו'. ומאי קא משמע לן פשיטא דתמר דהא הדרא סלקא: ומשני הא קמ"ל דהיכא דשחטה בראש המנח

לא צריך לאחותה ואסוקה ואע"ג דהדר סלקא אלא מפשיטה בראש המנח: **דיש הפשט**. בכשרות: **אין הפשט**. הואיל והדר מתי

לאסוקה לאו אורח ארעא להפשט שם: **הכא במאי עסקינן**. לעולם כשעלתה כשרה **בב** חיה ומשחטתה בראש המנח חזק דמה נפסלה הלכך

יפשיט וינמח במקומה דאי מחית לה תו לא סלקא. ודקשיא לך פסולה לאו בת הפשט היא: כגון דהיחא לו שעם כפושר. להפשט. קודם

פסולה בת הפשט ונמוח היא ואפילו היא למטה והבשר פסול ונשרף וכרבי אלעזר ב"ר"ש דאמר לקמן בפרק טבול יוס (דף קד.)

כיון שנזרק הדם והורגה בשר שעה אחת להקטיר ונפסלה יפשיטנה ועורה לכהנים ואין עורה נשרף עמה הילכך השחא נמי כי איתא בראש

המנח ונקטרות **בב** בעיא הפשט ונמוח: **עורה לכהנים גרסינן**. כדכתיב (ויקרא ו) עור העולה אשר הקריב לכהן: **אלא הא דקפני כיזא הוא**

עושה כו'. בצרייתא דזבחים **י** גרסינן ליה גבי עולה שעלתה חיה למנח ושחטה וקאמר יפשיט וינמח במקומה וקמתי סיפא מוריד את

הקריבנים למטה ומדיחן ואי בפסולה מתי מחית לה תו לא סלקא: ומשני אלא היכי **ליעבד** ניקריבינוהו לקריבים בצרתייהו. בפרש

שלהן במתמיה: **אנן הכי קאמרינן מדיחן למה לי**. הואיל ולא הדרי סלקי: ומשני דאי מסרמי כהן אחרינא דלא ידע. שנפסלה ניקסינהו:

המזבח מקדש פרק תשיעי זבחים

לא תהא פחותה משוחט בחוין ומעלה בחוין. תימה אמאי אימנח הכא לימא אנה דאמרי כרבי שמעון דפ' השוחט והמעלה (לקמן קיא.) דאמר זעירי שחיטת לילה איכא בינייהו דלרבי שמעון חייב וי"ל **ס** דהכא קאמר אפי' לרבי יהודה דאי לרבי שמעון דוקא למה לי טעמא דלא תהא

פחותה מפיסוק לי משום **בבא** דרנאי

להתקבל בפנים ואי"מ הא דתניא לקמן

בפ' השוחט והמעלה (דף קט.) מניין

לזבות פסולין כגון הלן והיואל כו' ת"ל

לא יציאנו לעשות כל המתקבל בפתח

אהל מועד חייצין עליו בחוץ ל"ל קרא

מפיסוק לי דלא תהוי פחותה משוחט

בחוץ ומעלה בחוץ וכ"ת דההיא כרבי

שמעון דלית ליה האי טעמא א"כ לימתי

שחיטת לילה ונשפך דמה וילא דמה חוץ

לקלעים וי"ל דכלן ויואל וטמא לא שייך

לא תהא פחותה משוחט בחוין:

מקביל כפליה. משום דלא מליני:

שחיטה בעוף בפנים הלכך

ה"ל כהמין ראשו ולא דמי לשחיטת

לילה **ב**: **ומאי קמ"פ** **ירש הפשט**

ונתוח בראש המזבח הניחא קמ"פ ב'ו.

תימה דהך קושא יכול להשקות בלאו

הכי דהיכי דמי אי בפסולים ונמח אותו

אמר רחמנא ואי בכשרין הניחא כו' ו

ומפרש הי"ר חייס דאס עלמה בראש

המנחם לכ"ע ים הפשט ונמוח וכשהיא

למטה פליגי מהו להעלותה ולהפשיטה

והכי פירושא בשלמא אי מייירי רישא

בכשרין ומיהוי סייעתא לעולה ותנא **אא**

סיפא לגלויי רישא דבכשרים חף על גב

דסיפא לא אשמועינן מידי דלכ"ע ים

הפשט ונמוח בראש המנחם ולא **בב** תניא

אלא לגלויי אירשא אלא אי אמרת רישא

בפסולין סיפא במאי אי בפסולין ונמח

אותה אמר רחמנא ואי בכשרין מאי

קא משמע לן אי קא משמע לן דיש

הפשט ונמוח בראש המנחם כלומר

אפילו הורידה ועלנה להפשטתה הניחא

למאן דאמר כו':

ואלא **ח** דקתני כיצד עושה מוריד את הקרבים למטה ומדיחן **יב** למה לי חיבי נעביד גקריבינהו **י** בפרתתייהו **י** הקריבוהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך אנן הכי קאמרינן מדיחן למה לי דאי מיתרמי כהן אחרינא ולא ידע נקסינהו

ומשני

לא סימא הא שחוטין כולן לא ירדו אלא אימא הא שחוטין יש מהן ירדו ויש מהן לא ירדו.

מאי לאו דאוקיא דהא שחוטין לא ירדו נמי קאי: **כולן משום חיין**. נקט לה למימר דירדו דלין מנח מקדש חיין: **פשיטא**. דירדו **בא** דהא

חוזרין ועולין לאחר שחיטה הואיל ובכשרין קיימי **בא**: **לעולם אחיין**. נקט כולן ולאשמועינן דירדו ובדוקין שבעין אינטריך לאשמועינן

שפסולין ממיהם וכי מחמתין להו תו לא מסקי **בב** דקי"ל (לעיל דף פד.) בפסולין כשם שאם עלו לא ירדו כך אם ירדו לא יעלו ואפ"י הכי ירדו

דלין מנח מקדש חיים: **ואלינא דר"ע**. נקט לה דאמר במתניתין בעלי מומין אס עלו לא ירדו ומוקמינן לה לקמן [ע"כ] בדוקין שבעין ואשמועינן

מתניתין עלו חיים ירדו הא שחוטין לא ירדו: **ונסח אוסה**. אמרינן **בב** במזרת כהנים כשרה ולא פסולה שאם נפסלה קודם הפשט שורפה

בעזרה **בב** והא נמי בראש המנח נהי דלא תרד דקדשה מנח מיהו לא בעי הפשט ונמוח: **סיפא דמנחי' אסאן לגשרים **בא****, והכי קאמר

וכן עולה חיה כשרה שעלתה כו'. ומאי קא משמע לן פשיטא דתמר דהא הדרא סלקא: ומשני הא קמ"ל דהיכא דשחטה בראש המנח

לא צריך לאחותה ואסוקה ואע"ג דהדר סלקא אלא מפשיטה בראש המנח: **דיש הפשט**. בכשרות: **אין הפשט**. הואיל והדר מתי

לאסוקה לאו אורח ארעא להפשט שם: **הכא במאי עסקינן**. לעולם כשעלתה כשרה **בב** חיה ומשחטתה בראש המנח חזק דמה נפסלה הלכך

יפשיט וינמח במקומה דאי מחית לה תו לא סלקא. ודקשיא לך פסולה לאו בת הפשט היא: כגון דהיחא לו שעם כפושר. להפשט. קודם

פסולה בת הפשט ונמוח היא ואפילו היא למטה והבשר פסול ונשרף וכרבי אלעזר ב"ר"ש דאמר לקמן בפרק טבול יוס (דף קד.)

כיון שנזרק הדם והורגה בשר שעה אחת להקטיר ונפסלה יפשיטנה ועורה לכהנים ואין עורה נשרף עמה הילכך השחא נמי כי איתא בראש

המנח ונקטרות **בב** בעיא הפשט ונמוח: **עורה לכהנים גרסינן**. כדכתיב (ויקרא ו) עור העולה אשר הקריב לכהן: **אלא הא דקפני כיזא הוא**

עושה כו'. בצרייתא דזבחים **י** גרסינן ליה גבי עולה שעלתה חיה למנח ושחטה וקאמר יפשיט וינמח במקומה וקמתי סיפא מוריד את

הקריבנים למטה ומדיחן ואי בפסולה מתי מחית לה תו לא סלקא: ומשני אלא היכי **ליעבד** ניקריבינוהו לקריבים בצרתייהו. בפרש

שלהן במתמיה: **אנן הכי קאמרינן מדיחן למה לי**. הואיל ולא הדרי סלקי: ומשני דאי מסרמי כהן אחרינא דלא ידע. שנפסלה ניקסינהו:

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

ואנן

1. והפשט את העלה ונתח

אתה לתתיהו: ויקרא א, ו

2. וכי תגישו פסח וזולה אין רע

והקריבוהו נא לפחתך הירצך או

והישא פניך אמר ויקח

מצאות: מלאכי א, ח

ואנאי נימא כל"ל (ש"ס. וכו' ב

ברשי"י: **ב**) ל"ל דהרי (ש"ס):

ג) ל"ל אשלא (ש"ס): **ד**) לראש

המזבח (כ"צ. וכו' בחשונה):

ה) קתני כי קתני כולם אחיין.

אחיין פשיטא אלא לעולם (ע"פ

בחי"י וכו') ועי' רש"י ודק"ס:

ו) מינה וכן ליתא ככ"ל ונמשנה:

ז) המזבח הניחא למי"ד יש

הפשט ונתוח בראש המזבח

אלא למי"ד אין הפשט ונתוח

בראש המזבח מאי איכא

למימח דאיתמור רב פפא ורב

שמי בר אשי חד אמר יש